ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem Bělohorská 2428/203, Praha 6, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2014, čj. ČOI 105774/14/O100/2200/14/Hl/Št, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2016, čj. 30 A 152/2014-49,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2016, čj. 30 A 152/2014-49, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Česká obchodní inspekce, Inspektorát Plzeňský a Karlovarský (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodl dne 18. 8. 2014, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, dále dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a dle § 24 odst. 7 písm. h) téhož zákona v tehdejším znění tím, že – stručně vyjádřeno – neinformoval o ceně některých výrobků či o jejich měrných cenách, ceny výrobků uváděl takovým způsobem, že to mohlo spotřebitele uvést v omyl, nebo je nesprávně účtoval. Za tyto správní delikty uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 250 000 Kč.

[2] Na základě odvolání žalobce žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím změnila výrok tak, že pokutu snížila na částku 220 000 Kč, a ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdila.

[3] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 31. 3. 2016, čj. 30 A 152/2014-49, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Krajský soud přitom uvedl, že správní orgán prvního stupně i žalovaná se dopustily postupu, kterým byl *„porušen zákaz dvojího přičítání, neboť to, co je znakem skutkové podstaty správního deliktu, nemůže být správním orgánem zároveň vnímáno jako znak jeho (= správního deliktu) závažnosti“* (str. 12 rozhodnutí); další žalobcem uplatněné námitky shledal nedůvodnými.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti, opírající se o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále také jako „s. ř. s.“) a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., vyjádřila nesouhlas s tím, že krajský soud dostatečně neodůvodnil, *„v čem konkrétně mělo spočívat vytýkané porušení zásady zákazu dvojího přičítání“*. Podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele tehdejším v znění se prodávající dopustí správního deliktu tím, že *„informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12“*. Toto ustanovení pak požadavky na informaci o ceně dále konkretizuje. Stěžovatelka je toho názoru, že skutková podstata tohoto správního deliktu může být naplněna různým jednáním, na čemž pak podle ní závisí i závažnost následků a výše pokuty. Souhlasí sice s tím, že *v „rámci úvah o výši sankce není možné hodnotit skutečnosti zahrnuté ve skutkové podstatě správního deliktu, […] které jsou typické pro každé porušení předmětné právní povinnosti, jako okolnosti přitěžující“*, ale má současně za to, že *„závažnost různých způsobů porušení dané povinnosti je odlišná“* a že *„přihlédnutí k takové odlišnosti nelze […] považovat za porušení zásady zákazu dvojího přičítání“*.

[5] Žalobce svého práva vyjádřit se k obsahu kasační stížnosti (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) na výzvu soudu ze dne 19. 7. 2016 nevyužil.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejdříve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas a napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku.

[9] Stěžovatelka vytýkala krajskému soudu nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť ten *„dostatečně neodůvodnil, v čem konkrétně mělo*

spočívat vytýkané porušení zásady zákazu dvojího přičítání“. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře uvádí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil, a musí se vyjádřit ke všem řádně uplatněným žalobním námitkám (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, čj. 1 Azs 87/2017-28, odst. 12).

[10] Nejvyšší správní soud se s výtkou stěžovatelky ztotožňuje. Krajský soud neodůvodnil, v čem mělo spočívat vytýkané porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť pouze konstatoval, že „*[p]rvoinstanční správní orgán skutečně uvedl, že ‚při určení závažnosti správního deliktu taktéž zohlednil různé způsoby porušení ust. § 12 odst. 1 ZOS‘. Tím však došlo k postupu, kterým byl porušen zákaz dvojího přičítání, neboť to, co je znakem skutkové podstaty správního deliktu, nemůže být správním orgánem zároveň vnímáno jako znak jeho (= správního deliktu) závažnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 4 As 33/2010-103; k dispozici na www.nssoud.cz)*“.

[11] Druhá z citovaných vět je sama o sobě přirozeně správná (to ostatně nijak nezpochybňuje ani stěžovatelka). V ní obsažená argumentace se však zcela míjí se zjištěním krajského soudu shrnutým ve větě předcházející. Jinak řečeno, jen z toho, že správní orgán zohlednil při svém rozhodování různé způsoby porušení zákona, neplyne, že by tím porušil zákaz dvojího přičítání.

[12] Odůvodnění krajského soudu ve vztahu k uvedené žalobní námitce tak obsahuje pouze nejasný odkaz na rozhodnutí správního orgánu a arbitrární závěr, že se správní orgán dopustil dvojího přičítání. Ten však není možné podrobit přezkumu; nelze zjistit, na základě jakých úvah k němu krajský soud dospěl. Současně je přitom významné, že se nejednalo o formální otázku – řádné přezkoumání vznesené námitky, představující jednu ze stěžejních žalobních námitek, mohlo vést k jinému závěru o důvodnosti žaloby. Rozhodně přitom nelze dovodit, že by obsah správního spisu a žalobní argumentace přednesená ve vztahu k zásadě dvojího přičítání samy o sobě závěr o opodstatněnosti této námitky natolik předurčovaly, že by bližší odůvodnění ze strany soudu pro svoji očividnou správnost nevyžadovaly.

[13] V dalším řízení je krajský soud povinen námitku, pro kterou rozhodnutí žalovaného zrušil, vypořádat řádně a srozumitelně, to jest uvést vlastní argumentaci a důvody, na základě nichž o této námitce rozhodl.

[14] Zda se odvolací správní orgán dopustil či nedopustil dvojího přičítání, Nejvyšší správní soud v této fázi řízení vzhledem k nepřezkoumatelnosti stěžovaného rozsudku řešit nemůže.

IV.
Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud dospěl na základě všech uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 103 písm. d) s. ř. s.).

V souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. června 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu